

LECTORI SA, LVTEM.

Inter eas artes, quas merito liberales appellamus, & revera sunt
ἄριστὴν καὶ ἀριστηρίαν, Artem Musiram non extremum locum sibi ven-
dicare, non modo in omni aetate omnium consensu iudicatum
est: Verumetiam quænam ex his ipsis gratior, majoriq; di-
gna laude, quæsitum aliquando à magnis viris, & minime
tamen adhuc planè videtur explorata deliberatio. Nam
aliæ artes, ut Dominus Philippus Melanthon, communis
præceptor, piæ memoriæ, non minus verè quàm eleganter
loquitur, erigunt mentes nostras ad cælestia, hæc una cælo
Superos ad humana deducit. Quo argumento, veteres il-
los, qui Dei vocem audire, ejusq; sermone frui sæpe volu-
erunt, homines sapientissimos atq; sanctissimos, artis Mu-
sira admodum studiosos fuisse, omnemq; suam operam, omnè
curam, omnes demq; in hoc studio cogitationes fixisse & lo-
casse, constat. Quorum extant nonnullæ sanè præclara ac
penè divinæ cantiones; quas cum canimus, affirmamus; &
quasi divina quadam vi abrepti extollimur haud paulò al-
tius, quàm cum aliarum artium in studio versamur. Pri-
mùm igitur in controversiam non cadit, hæc artem habere
dignitatem quandam singularem: quandoquidem in ea la-
tent arcana & præludia quædam magnæ illius, dijs ge-
nitæ, sapientiæ, quæ à profanis & profanis oculis non
patent; ea rudes animos excolit, & ad capeffendas se-
veniores disciplinas quasi præparat: & ab inanum &
frivolarum rerum studio ad veram religionem & excellen-

Mus. Löb. 8+70

